

ת"פ 53627/02/16 - מדינת ישראל נגד הנרי פיטמן

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 53627-02-16 מדינת ישראל נ' פיטמן
לפני כבוד השופטת נעה תבור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נעמה לסרי

המאשימה

נגד

הנרי פיטמן

ע"י ב"כ עו"ד ענבר קינן

הנאשם

הכרעת - דין

בפתח הדברים וכמצוות סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982 אני מודיעה על זיכוי הנאשם מחמת הספק מן האישום הראשון.

מבוא

1. הנאשם והמתלון היו שותפים לדירת מגורים ואיתם התגוררו דיירים נוספים. על פי עובדות האישום הראשון בתאריך 20.9.15 לאחר חצות הלילה תקף הנאשם את המתלון בכך שדחף אותו בחדר המדרגות ואיים עליו במילים "לך מפה בן זונה אני אהרוג אותך תחכה".

על פי עובדות האישום השני בתאריך 11.1.16 איים הנאשם על המתלון באמרו "אתה רוצה למות היום" תוך שהוא מחזיק בידו סכין מטבח באורך 30 ס"מ.

2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום ולגבי האישום השני הוסיף כי היה זה המתלון שאיים עליו.

עדות המתלון

3. המתלון אדם מבוגר אשר נתמך במקל הליכה וניכר בו היטב כי הוא מתקשה ללכת. המתלון העיד על כך שפעמים רבות הכשיל אותו הנאשם באמצעות רגלו ("שם לו רגל") וגרם לו למעוד (עמ' 21 ש' 19) ופעמים רבות אחרות קילל אותו (עמ' 23 ש' 24). לגבי האישום הראשון העיד כי הנאשם דחף אותו מאחור בניסיון להפילו אך הוא אחז במעקה המדרגות ואלמלא כן היה נופל (עמ' 21 ש' 23, עמ' 22 ש' 28). לאחר שזכרונו רוענן הוסיף כי הדבר היה לאחר שהנאשם הסתגר בחדר השירותים כשעה וחצי ודחף אותו כאשר המתלון ביקש

עמוד 1

להיכנס לחדר השירותים. כן אישר לאחר ריענון זכרוננו כי הנאשם איים עליו שיהרוג אותו (עמ' 23). על עובדות האישום השני סיפר כי הנאשם איים עליו באמצעות סכין שקירב לצווארו (עמ' 22 ש' 29). לדבריו קרא למשטרה ומסר לשוטר את הסכין בו אחז הנאשם (עמ' 23 ש' 27). באותו אירוע תיאר כיצד הגיע הנאשם מאחוריו ושאל אותו אם הוא רוצה למות ואז איים להרוג אותו וקילל אותו (עמ' 23 ש' 30, עמ' 25 ש' 9). המתלונן תיאר כי לאחר מכן ברח הנאשם מהמקום ואילו הוא הזמין את המשטרה.

4. בכל הנוגע לאישום השני נותרה עדות המתלונן ברורה עקבית והגיונית. עדותו לא נסתרה בחקירה נגדית ומשקלה לא הופחת בראיות חיצוניות או בחקירה נגדית. להיפך, רבים מן הפרטים עליהם העיד אושרו בגרסת הנאשם. לשאלות הסנגורית השיב המתלונן כי בעת שהיה במטבח ושטף צלחת הגיע הנאשם מאחוריו הצמיד את הסכין לצווארו ואיים להרוג אותו (בדיסק העימות הצביע על קירוב הסכין לפניו). המתלונן שלל אפשרות שהוא עצמו אחז בסכין ואיים על הנאשם (עמ' 29 ש' 5). התרשמתי שהמתלונן אינו מחמיר עם הנאשם ואינו חפץ ברעתו. המתלונן הסביר שאין לו ענין אישי נגד הנאשם וכיום שוב אינם גרים יחד אולם באותה עת חשש ממנו בשל האיומים וההתנהגות החריגה (עמ' 25 ש' 12, עמ' 28 ש' 9). המתלונן סיפר כי נהג במתינות כלפי הקללות שהשמיע כלפיו הנאשם ונהג בו בסבלנות משום שריחם עליו והעריך כי הוא חולה (עמ' 25 ש' 31). תיאורי המתלונן כי הנאשם צרך סמים לא נוספו על מנת להשחיר פני הנאשם אלא דווקא כדי לנסות ולהסביר כי אינו שולט במעשיו (עמ' 27 ש' 6).

5. לא כן לגבי האירוע הראשון לגביו נותרו הדברים בלתי ברורים. בעדותו הראשית לא תיאר המתלונן אירוע מובחן וברור כפי שמתואר באישום הראשון ואת האיום לא זכר. כתב האישום מדבר על דחיפה בחדר המדרגות אולם בעדותו סיפר המתלונן על דחיפה ביציאה מן השירותים (עמ' 26 ש' 5). לא אוכל לקבוע האם מדובר באותו אירוע או בשני אירועים נפרדים ולא אוכל לקבוע ממצאים עובדתיים ברורים בענין זה. דוח הפעולה שהוגש בעקבות קריאת המתלונן באותו אירוע (ת/1) מתאר אירוע שנפתח בקריאה למוקד בגין איומים. דחיפה ואלימות לא מוזכרות בדוח. בהודעת שותף לדירה שהוגשה לאחר שאותו שותף הוכרז עד עוין (ת/2) תואר אירוע בו הנאשם רצה לדחוף את המתלונן במדרגות ואיים עליו אבל לבסוף "הוא לא עשה את זה" (ש' 23). עדות המתלונן שהיא העדות המרכזית באישום זה אינה ברורה דיה והראיה שאמורה היתה להוות חיזוק (עדות השותף) נמצאה דווקא מחלישה שכן השותף שלל מעשה דחיפה. לגבי האיומים שהזכיר השותף, הרי עשה כן מבלי לפרט מה בדיוק אמר הנאשם ועל כן אין בעדותו כדי להוות ראיה ישירה מספקת לאיום. בהעדר משקל מספיק לעדות המתלונן לא קיים ערך לעדות השותף לדירה כתוספת ראייתית.

6. המתלונן כן זכר שהנאשם הכשיל אותו פעמים רבות ברגלו ובעדותו שם דגש על כך אולם נושא זה כלל אינו מופיע בעובדות כתב האישום ובעת הדיון לא ביקשה המאשימה להזהיר את הנאשם כי אפשר ויורשע בעבירות תקיפה אחרות. בנסיבות אלו ואף שאני נותנת אמון בגרסת המתלונן ובתיאוריו לא ארשיע את הנאשם בעובדות שלא פורטו בכתב האישום.

עדות השותף לדירה מר א. פ. פיפרנו

7. העד מר פיפרנו פתח את עדותו בכך שתיאר את המתלונן כאדם נכה והוסיף שהנאשם איים עליו לפעמים. מיד לאחר מכן הוסיף - "סכין לא ראיתי" (עמ' 32 ש' 28). העד טען שלא ראה ולא שמע דבר פרט לאיומים. כאשר נשאל על העדות שנגבתה ממנו במשטרה ובה סיפר על היותו עד לאירוע האיום באמצעות סכין (באישום השני) השיב שליווה את המתלונן וגם חתם על מסמך אך לדבריו לא ראה על מה חתם (עמ' 33 ש' 12) וחתימתו מהווה רק אישור לכך שהיה במשטרה ו"היו בעיות" אך מעבר לכך לא ראה דבר. לאחר שרוענן

זכרוננו והוצגה לו ההודעה עליה חתם במשטרה הכחיש אמירת הדברים. כל הסימנים הקבועים בסעיף 10א לפקודת הראיות התקיימו בעד. מדובר במי שעדותו בבית המשפט היתה שונה בפרט מהותי מזו שמסר במשטרה (החזקת הסכין הגדול על ידי הנאשם) ובנוסף העד הכחיש חלק מן הדברים שנרשמו מפיו ואחרים טען שאינו זוכר. בשל האופן בו מסר עדותו והדרך שבה מיד בפתח עדותו הצהיר כי לא ראה את הסכין הבהירו אף הם כי העד עוין כלפי הצד שהזמינו לעדות. בנסיבות אלו הכרזתי על העד כעד עוין (עמ' 34 ש' 23) והתרתי חקירתו הנגדית על ידי המאשימה. בעת החקירה הנגדית מטעם המאשימה אישר העד אירוע שבו הנאשם ניסה לדחוף את המתלון אך זה אחז במעקה המדרגות וכך נמנעה נפילתו (עמ' 35 ש' 32 וגם עמ' 36 ש' 18). בעדותו מסר שהבחין גם בדחיפת המתלון מחוץ לחדר השירותים אך זאת באירוע נפרד מאשר דחיפתו במדרגות (עמ' 38 ש' 23). בתשובה לשאלות הסגורות בחקירה נגדית אישר אפשרות שבאותו אירוע גם המתלון דחף את הנאשם.

8. הודעת העד הוגשה על פי סעיף 10א לפקודת הראיות (ת/2) ובהודעה מצוין כי בתאריך 11.1.16 ראה העד את הנאשם מחזיק סכין גדול בעודו ניצב מול המתלון בשעה שזה יושב בכיסא המטבח ואף שמע אותו שואל את המתלון "אתה רוצה למות?"

9. בהודעתו התייחס גם לאישום הראשון וסיפר כי הבחין באירוע שהתרחש ביציאה למדרגות שבו הנאשם רצה לדחוף את המתלון במדרגות ואיים עליו אך לבסוף לא עשה זאת (ת/2 ש' 23).

10. בשאלה האם להעדיף את עדות העד בבית המשפט על פני עדותו במשטרה התשובה ברורה לטובת העדפת הדברים שמסר במשטרה. גובה ההודעה במשטרה העיד ולא עלה בחקירתו כי בעת גביית ההודעה התרחש דבר מה חריג (עמ' 53). שוכנעתי שהדברים נכתבו בהודעה כפי שנאמרו מפי העד מה גם שלגבי חלק מן הפרטים לא היתה לחוקר כל אפשרות לדעת אלמלא נאמרו על ידי העד (למשל שם בעל הבית או השהייה הארוכה בשירותים). לא הוצג כל טעם מדוע יוסיף החוקר דברים מדמיונו או ייקח חלק בהפללת הנאשם. יתר על כן, חלק מן הדברים שנכתבו בהודעה אושרו בסופו של דבר על ידי העד ככאלו שנאמרו על ידו ופרטים נוספים אושרו על ידי הנאשם עצמו.

11. עם זאת העדפת ההודעה במשטרה עדיין אינה סוף פסוק. גם לו קיבלתי את הודעת העד במשטרה כלשונה, קיים פער בין תיאור העד לבין תיאור המתלון. המתלון תיאר את הנאשם כמי שהגיע מאחוריו עם סכין ואיים עליו בעת ששטף צלחת בכיור ואילו העד מסר בהודעתו שהבחין בנאשם אוחז בסכין גדול בזמן שהמתלון יושב מול הנאשם. אמנם בתיאור העד מופיע סכין ואותו טקסט מאיים אולם התיאור נבדל בשתי נקודות משמעותיות - האם המתלון ישב או עמד והאם היה עם הגב אל הנאשם או עם הפנים אליו. בעת שמיעת הראיות לא התברר ממה נובע הפער בתיאורים. כשמדובר באירוע כה נקודתי מדובר בהבדלים משמעותיים ובלי שניתן להם הסבר מניח את הדעת, משקלה של עדות העד כראיה מחזקת נמוך בלבד.

גרסת הנאשם

12. גדר המחלוקת בתיאורים בין הנאשם לבין המתלון בנוגע לאישום השני מצומצם מאד. גם זה וגם זה מאשרים שהנאשם החזיק בסכין ואף שאל את המתלון אם הוא רוצה למות. הסכין המדובר הוא סכין חד וגדול כפי שתועד בתמונה (ת/3). טענת הנאשם היא כי עשה כן בתגובה לאיום קודם מצד המתלון. בטענה זו איני נותנת כל אמון ומכל מקום לא מדובר בטענת הגנה העומדת בכללים שבדין.

גרסת הנאשם במשטרה

13. בהודעתו במשטרה (ת/6) התייחס הנאשם אל האישום הראשון (דחיפה במדרגות ואיומים) ומסר כי המתלונן הרים סכין וגם איים עליו באמצעות מקל ההליכה שלו. הנאשם טען שהיו שני עדים למעשה (יגאל ומרסלו). הנאשם הכחיש אלימות ואיומים. מאחר ולא מצאתי כי די בעדות המתלונן בכל הנוגע לאירוע זה אין צורך להרחיב על גרסת הנאשם בהקשר זה. עם זאת אציין כי המשטרה יצרה קשר עם העד יגאל (במזכר מופיע גל) אך זה השיב בצורה מפוחדת ומסר שהוא פוחד מן הנאשם ואינו רוצה להיות מעורב בתיק (ת/13). מן העד מרסלו נגבתה עדות והוא אף מופיע ברשימת עדי התביעה אך בינתיים עזב את הארץ ועל כן עדותו לא נשמעה. הנאשם עצמו לא זימן מטעמו עדי הגנה שיתמכו בגרסתו בבית המשפט.
14. לגבי האישום השני (איום בסכין) סיפר הנאשם כי פגש במתלונן בעת שזה ישב ואכל במטבח כשעל השולחן סכין ומזלג ואז "החזיק בסכין ודיבר אלי מה אתה עושה פה, אף אחד לא אוהב אותך, הוא צחק עלי" (ת/6 ש' 21). לדבריו המתלונן אחז בסכין בצורה מאיימת ובתגובה "אני לקחתי סכין גם ועשיתי אותו הדבר מה שהוא עשה" (ש' 29 ואישור נוסף לכך שלקח את הסכין גם בש' 32). עוד אישר הנאשם שהמתלונן החזיק בסכין קטן לחיתוך עגבניות ואילו הוא לקח סכין גדול (ש' 38 - 45). כן הודה הנאשם בכך שאמר למתלונן "אתה רוצה למות היום?" (ש' 50). אותם דברים אישר הנאשם גם בעימות (ת/8 ש' 22) לרבות תמונת הסכין שבו השתמש (ש' 26). הנאשם הוסיף שהמתלונן גם הוא הרים סכין באותו אירוע וגם שבועיים קודם לכן.

גרסת הנאשם בבית המשפט

15. גם בבית המשפט חזר הנאשם על הטענה שהיה זה המתלונן שאיים ראשון באמצעות הסכין אך לגבי עצמו הרחיק עצמו צעד אחורה מן הסכין וחזר ושב ואמר שרק נגע בסכין ולא החזיק או הרים אותו (עמ' 60 ש' 7, ש' 23, ש' 31, עמ' 63 ש' 32, עמ' 65 ש' 14, עמ' 67 ש' 18, עמ' 68 ש' 15, 19, 27). כמו כן הכחיש איומים.
16. הנאשם לא יכול היה להסביר מדוע שינה גרסתו בכל הנוגע להחזקת הסכין והתרשמתי שהנאשם עשה ניסיון להרחיק עצמו מן העבירה. בחקירתו אישר הנאשם מפורשות החזקת הסכין וגם בעימות עם המתלונן לא העלה כל טענה ממנה השתמע שרק 'נגע' בסכין. שינוי הגרסה בנקודה המהותית ביותר שבמחלוקת ללא טעם סביר באופן בו נעשה, מחליש אף הוא את מידת מהימנות עדות הנאשם.

הערכת מהימנות עדות הנאשם

17. אינני נותנת כל אמון בטענת הנאשם כי המתלונן אחז בסכין ואיים ראשון. הנאשם לא פנה להזמין את המשטרה אף שלדבריו מדובר באירוע שני לפחות. תיאורי הנאשם אינם מלמדים על איומים. הנאשם תיאר את המתלונן כמי שאכל והשתמש בסכין ובמזלג על שולחן האוכל ותיאורו רחוק מלהוות תיאור מאיים, אפילו אם אקבל דבריו כי המתלונן אמר לו שאינו אוהב על דיירי הבית. תיאורי הנאשם לא היו עקביים לא נתמכו בעדים מטעמו או בראיות חיצוניות כלשהן ולא היה בידי הנאשם לשלול את האופי המאיים שיש לשאלה אם המתלונן רוצה למות. אציין כי בעוד המתלונן חזר והביע פחד מן הנאשם, הנאשם השיב בעצמו שלא חש כל פחד מן המתלונן.
18. אחיזת הסכין על ידי המתלונן לשם אכילה אינה מאיימת ואינה מקימה צורך בהגנה עצמית המצדיקה הרמת הסכין על ידי הנאשם (אף אחד מן התנאים הקבועים בסייג ההגנה העצמית שבסעיף 34 לחוק העונשין אינו

מתקיים).

19. במאמר מוסגר אציין כי שאלת זיהוי הסכין לה הוקדש פרק בניהול הראיות (עמ' 24, עמ' 45-49, עמ' 51-52) איבדה מכוחה לאחר שהנאשם אישר בחקירתו הנגדית כי הסכין שבתמונה ת/3 הוא הסכין שהוצג בעת חקירתו במשטרה והוא הסכין שבו נגע באירוע (עמ' 66 ש' 27 ואילך). בכך הוסרו שאלות של תפיסת המוצג, סימונו וזיהויו.

סוף דבר

20. עדות המתלונן היתה ברורה בנוגע לאישום השני ונמצא לה חיזוק של ממש בגרסת הנאשם. חיזוק מסוים גם אם קל משקל נמצא לעדות בעדות השותף הנוסף לדירה. אעיר כי גם אם משקל מחזק אין לעד הנוסף, וודאי שאין הוא תומך בגרסת הנאשם ובכך למעשה שולל אותה. יחסי הכוחות בין הנאשם לבין המתלונן היו ברורים מאד לאחר שמיעת הראיות. אני קובעת כממצא עובדתי שבתאריך 11.1.16 איום הנאשם על המתלונן בכך שהחזיק סכין באורך 30 ס"מ בידו, קירב אותו אל פני המתלונן ושאל אותו "אתה רוצה למות היום?". השילוב שבין המילים לבין החזקת הסכין מהווים איום. לא עומדת לנאשם כל טענת הגנה ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז-1977.

ניתנה היום, כ"ח אייר תשע"ט, 02 יוני 2019, במעמד הצדדים